

2017 Chidi Kwubiri (Nigeria), Ik ben omdat wij zijn

Twee mensen zijn vervlochten in een intensieve ontmoeting met elkaar aan een grens, over een grens heen. Die grens wordt een overgang, een brug. Zij kijken elkaar indringend aan. Hun armen zijn verstrengeld in elkaar en onderstrepen het intensieve karakter van de ontmoeting, omdat ze in elkaars persoonlijke sfeer binnendringen, maar daarbij wel de kleur van de ander aannemen. In dit spel van geven en ontvangen groeit een relatie, groeit betrokkenheid op elkaar.

Het Afrikaanse spreekwoord *Ik ben omdat wij zijn* impliceert dat het tot het mens-zijn behoort deel van een relatiernetwerk te zijn, waarbij wederkerigheid van fundamentele betekenis is. Jezelf ontwikkelen komt tot stand door relaties, die gekenmerkt worden door solidariteit en zorg voor elkaar. Wanneer we in solidariteit opkomen voor anderen, dan ontvangen we in gelijke mate als we geven.

De mens in zijn totaliteit komt in het vizier in een 'integraal humanistische visie'. Een dergelijke integraal-humane visie reduceert mensen niet meer tot 'behoefte' of 'iemand met problemen', categoriseert niet meer in slachtoffers en hulpverleners of armen en rijken. Pas als ik durf te erkennen dat armen en uitgesloten in dezelfde ruimte van ethische waarden leven als ik, dat ik in een relatie sta tot álle mensen op deze wereld, juist omdat ik mens ben, dat een relatie steeds berust op wederkerigheid en dat alle vrouwen en mannen op deze aarde mijn zusters en broeders zijn, pas dan kan een nieuwe wereld vol van gerechtigheid ontstaan, waarin vrede zal doorbreken en overheersen.

Kwubiri heeft deze hongerdoek geschilderd met de zogenaamde dripping-techniek, waardoor meer of minder intensieve gele en groene verfspatjes op de doek te zien zijn. De spatjes en puntjes herinneren zowel aan een afbeelding van het heelal, maar ook aan de microkosmos van cellen of atomen.

De hongerdoek bestaat uit twee van elkaar te scheiden panelen, die echter een duidelijke eenheid vormen door de uitgestrekte armen die op elkaars schouders liggen.

Chidi Kwubiri (*1966 in Umuahia, Nigeria) studeerde aan de Kunstakademie Düsseldorf en de Düsseldorf Art Academy. Hij woont en werkt sinds 2000 in Pulheim (in de omgeving van Keulen). Kwubiri ziet zichzelf niet als een Afrikaanse kunstenaar, maar als een kunstenaar uit Afrika, wiens schilderijen en beeld deel uitmaken van de wereldwijde kunstscène.

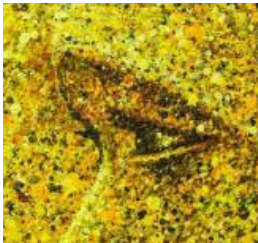
Zie ook: <https://www.chidi-kwubiri.com/>.

Detailinformatie

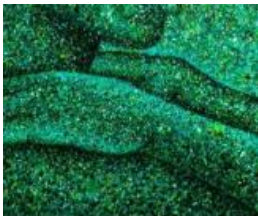
Armen

De armen van de beide mensen liggen op elkaars schouders en vormen zo een brug over grenzen, tegengestelde belangen en meningsverschillen heen. Er is moed en vertrouwen nodig om elkaar zo tegemoet te treden, om elkaars vreemd-zijn voor elkaar te overwinnen. Maar het kan, je kunt zelfs voor een klein deel de kleur van de ander aannemen.

Ogen

Wanneer mensen op ooghoogte met elkaar kunnen zijn, komt een oeroud weten naar boven van de gemeenschappelijke wortels van hun herkomst. Er komt zicht op een gezamenlijkheid omdat ieder geschapen is uit veelkleurig, maar hetzelfde aarde- en sterrenstof en ieder beziel wordt door eenzelfde creatieve ademtocht.

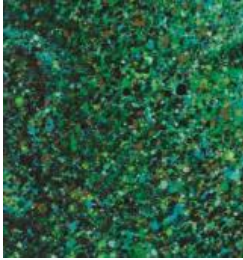
Handen

Resoluut liggen de handen op elkaars schouders als een teken dat mensen niet veroordeeld zijn tot vijandschap, maar in vrede en vriendschap met elkaar kunnen samenleven. Al dragen zij hun geschiedenis met zich mee en hebben hun ouders conflict na conflict onder elkaar uitgevochten.

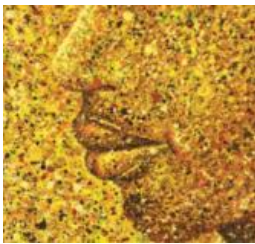
Gezicht

In vele gezichten is een blik te lezen op de hartstocht, waaruit de nieuwe wereld zal ontstaan. Een hartstocht die onze gepijnigde aarde tot in haar wortels gezond kan maken. Broeierige woorden van haat zullen vervangen worden door nieuwe liederen van vrede, die nu nog verborgen zijn.

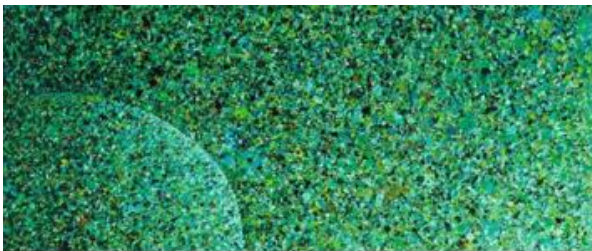
Oor

Wanneer we onze oren spitsen om naar elkaar te luisteren, zullen we elkaars verlangen naar een gemeenschappelijke toekomst horen. Onze harten zullen sneller slaan wanneer we praten over vriendschap, gedragen door de Geest die waait en ons in elkaars armen drijft opdat we samen onze tijd vorm geven onder de regenboog, teken van Gods Verbond met ons.

Lippen

Nog blijven onze lippen stom en gesloten alsof we niets te zeggen hebben en de nood van velen ons ieder woord ontnemt. Vermeden worde in de toekomst ieder woord dat eenzaam maakt en stenen zaait, daar waar het goede kan groeien en honderdvoudig vrucht kan voortbrengen.

In licht en donker ontmoeten mensen elkaar, hoewel er nog een afstand is tussen hen. Maar het onbekende en vreemde veranderen in vriendschap. Samen willen we de Avondster bezingen, die allen rustig slapen laat in haar milde licht. En het morgenrood valt in de dag: de verzoening tussen hemel en aarde. Alle tranen zijn opgedroogd. Een lachen omsluit onze mond.